Žabí král - Tomáš Klus

```
C#mi
Je tma, v níž ptáci bez peří
        E
klovají zobáky mršiny koní
F#
a těla vojáků, padlých v boji
         C#mi
o zbytek světla.

Je tma, v níž stěží uvěřit,
že květina, kvete-li, voní
a lvice ve znaku, dávno je po ní,
bouře ji smetla.

Asmi
Kdo nedrží krok, ať padne,
             A
tma je trest pro ty, co nechali
               C#mi
za dne své oči slepnout.

Kdo nedrží krok, ať padne,
tma je trest pro ty, co nechali
za dne své oči slepnout.

Je tma a kolem nic není,
snad jenom v místech,
kde dřív byla víra,
cosi jiskří a síly sbírá,
když spolkne to žába.

Žába, co ve tmě zuby cení,
v místech, kde pramení voda čirá,
nechá tě hodiny žízní zmírat
a prstíčkem hrabat.

Kdo prosí ji o milost,
toho má v moci
jak lacinou děvku
zlomenou v bocích.

Kdo prosí ji o milost,
toho má v moci
jak lacinou děvku,
zlomenou v bocích.

Pak, až slunce zčernalé,
opře se poprvé
naplno do skal,
se zatřpytí naděje
v troskách
a navěky zhasne ve tmě.

Slizké jak hlava krále
jsou praktiky žabího vojska,
zas budem ropuchy na tváře bozkat,
řka jednohlasně: Veď mě!

Přijímám prohru,
```

stavím se k ní čelem,
buď jak buď, jsem uvězněn v cele
-kvákám.

Se smolnou pochodní
a ksichtem z gumy,
dělám to, co nejlépe umím
-kvákám.

Přijímám prohru,
stavím se k ní čelem,
buď jak buď, jsem uvězněn v cele
-kvákám.

Se smolnou pochodní
a ksichtem z gumy,
dělám to, co nejlépe umím
-kvákám.